

Anh... Nói Yêu Em Đi!

Contents

Anh... Nói Yêu Em Đi!	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12

Anh... Nói Yêu Em Đi!

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, đoản văn. HENội dung chính của câu chuyện là kể về tình yêu giữa hai người con trai. Bằng chính nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-noi-yeu-em-di>

1. Chương 1

” Nè các em lên xe mau lên, tập trung nhanh lên nào. ” Tiếng cô giáo gấp rút hối thúc bọn học sinh chúng tôi lên xe.

Hôm nay là ngày mà chúng tôi được đi tham quan bảo tàng Lịch Sử Việt Nam, thật ra đây không phải là địa điểm mà tôi mong muốn được tham quan.

Tôi chỉ thích những gì đó vui nhộn, được vận động cơ thể, ví như được toé nước ở Đầm Sen, hay tha hồ bay lượn trên những con tàu cao vút ở trong đó. Hoặc có thể xách balô lên và tiến thẳng ra đến bãi biển Nha Trang.

Nhưng chót lại, đó cũng chỉ là những ước mơ xa vời mà tôi vẽ ra thôi, thật chất, tôi đang phải ngồi trên một chiếc xe buýt với 50 đứa bạn đang nhốn nháo tìm chỗ ngồi.

Tôi từ đầu đã leo phắt lên xe, mau chóng tìm một chỗ ngồi cạnh cửa sổ, khí trời ở đây rất tốt, gió hiu hiu thổi vào khiến người ta cảm thấy thoải mái. Nhất là nó sẽ làm cho tôi mau chóng rơi vào giấc ngủ ngon lành.

Tiếng ồn trên xe không ngừng phát ra, tiếng học sinh nhốn nháo làm trò, tiếng giáo viên la hét inh ỏi hối thúc học sinh của mình.

Nhìn xem, phía trước là cả một dãy xe buýt xếp hàng thẳng tắp, học sinh từ từ bước ra, hôm nay chỉ có hai khối là lớp 11 và lớp 12.

Tôi ngồi dựa lưng vào ghế, đầu tựa cửa sổ, hai mắt thì mệt mỏi muốn sụp xuống. Tối qua có chương trình tivi rất hay, tôi đã phải lén mẹ mà coi ngồi đến tận khuya, bây giờ hậu quả là tôi đang rất buồn ngủ. Buồn ngủ đến chết đi được!!

” Lạc Kỳ!! ” Hình như có ai đó gọi tên tôi, tôi lười nhác nghiêng đầu qua nhìn hẩn, hoá ra là tên Nhân béo.

Tại sao tôi lại gọi nó béo à? Vì nó rất béo, béo cực kỳ béo, mà ôm nó lại rất đã. Hoàng Nhân, thằng bạn thân chí cốt của tôi, học chung với nhau từ cấp một đến tận cấp ba.

Tôi thường trêu nó rằng, ” Mà mày thích tao đến mức đeo bám lên tận đây à?” Và nó hoàn toàn bình tĩnh đáp trả tôi, ” Ừ, vậy mày chấp nhận tao không?” Nó nói và chớp mắt với tần suất cực cao.

Lúc đấy tôi đã hận khi không bóp chết nó để bây giờ nó tiếp tục đeo bám tôi như một con sam.

Hoàng Nhân nhìn tôi với ánh mắt cúm con, ” Cho tao ngồi cạnh mày nha, tụi kia nó ngồi hết trơn rồi.”

Khỉ, rõ ràng lúc này ai bỏ rơi bố, bây giờ thì quay lại vẫy đuôi cầu xin hả? Đừng hòng! Tôi phỉ nhổ trong lòng, sau đó thì liếc mắt ra ngoài cửa sổ, phát tay, ” Bố đây không cho cưng ngồi. Tiễn!!!”

Hoàng Nhân rớt cuộc thì cũng không nói thêm lời nào, hẩn nhìn tôi với ánh nhìn đầy căm phẫn, sau đó vẫn là xách balô đi xuống dưới cùng ngồi chung với đám con gái.

Mà đám con gái lại cực kỳ thích nó, chỉ vì nó quá béo nên tụi con gái khoái động chạm vào cơ thể tròn trĩnh kia. Tôi nhíu mày liếc mắt xuống dưới, y như rằng, cơ thể nó đang bị sờ mó lung tung.

Ôi, nghĩ tới thôi cũng đã nổi hết cả da gà. Tôi khẽ rùng mình một cái rồi tiếp tục nghiêng đầu dựa vào cửa sổ, tai đeo phone, âm nhạc dịu dịu vang lên.

Tôi nhắm mắt lại từ từ chìm vào giấc ngủ. Tại sao từ này đến giờ xe vẫn chưa chịu khởi hành nữa? Chờ đợi cái khi gì nữa nhỉ?

Tuy nhắm mắt nhưng tôi vẫn biết rõ tình hình đang diễn ra ở trên xe, cái xe vẫn chưa chịu chạy, nó nằm im lìm khiến tôi phát cáu lên được. Máy điều hoà hiển nhiên không đủ để làm lạnh cái bầu không khí nóng nực này.

Mau đi lẹ đi, đi lẹ lên một chút nào. Tôi gào thét ở trong lòng nhưng chiếc xe vẫn không hiểu mà di chuyển.

Cuối cùng, tôi quyết định dựa người vào ghế và nhắm mắt ngủ thật, mặc kệ cho chiếc xe kia có bị hư hỏng con khi gì đó đi nữa.

Khí trời lại bắt đầu dịu dịu, gió vi vu thổi vào qua cửa sổ, vài cọng tóc của tôi bị thổi hất lên. Tôi mơ hồ cảm nhận được mình đang được nằm trên một cái gối êm ái, cái đầu thoải mái mà dựa dựa vài cái.

Boong! Bỗng đâu có tiếng chuông đánh lên, tôi giật mình ngồi bật dậy, cơn buồn ngủ mơ màng vẫn còn chiếm lấy tâm trí. Tôi dụi dụi mắt nhìn ngó xung quanh, chiếc xe đã khởi hành từ khi nào rồi.

Khẽ nuốt ngụm nước bọt, tôi mới nhìn qua phía bên cạnh của mình. Ngạc nhiên chưa? Bên cạnh tôi bây giờ đang xuất hiện một người con trai, hẩn ta đang ngồi dựa lưng vào ghế, mắt nhắm lại, tai cũng đeo phone nghe nhạc.

Hoá ra...từ này đến giờ tôi dựa vào vai hẩn mà ngủ ư? Có lẽ nào lại dễ dãi như vậy a.....Lạc Kỳ ơi Lạc Kỳ, mà đúng là đứa con trai dễ dãi.

Hình như cảm nhận được sự bối rối của tôi, người con trai kia khẽ động đậy cơ thể, mắt cũng mở ra, xoay đầu nhìn tôi, mỉm cười.

Anh ta mỉm cười đó! Một nụ cười dịu dàng như ánh nắng ban mai vậy. Tôi nhìn rồi lại khẽ nhíu mày ngó lơ đi chỗ khác. Tại sao mình lại đem nụ cười quái đản kia mà so sánh với ánh mặt trời nhỉ?

” Tỉnh rồi à?” Người đó lên tiếng, giọng nói cũng quá dễ êm tai.

Tôi hiếu kỳ nhìn lại gương mặt đó một lần nữa. Lúc này tôi nhìn kỹ càng hơn, gương mặt người kia là khuôn chữ điền, đôi môi đầy đặn, mắt hai mí, chiếc mũi tuy không cao nhưng vẫn có thể nhìn rõ được nét đẹp của nó.

Tôi thề, tôi không tả quá đáng đâu! Người đó thật sự rất nam tính! Chỉ mỗi tội...hình như anh ta chỉ to lớn hơn tôi chứ chiều cao thì lại ngang ngửa tôi.

Mà cũng phải, cái đứa ăn hoài không béo nổi chính là Lạc Kỳ tôi đây. Dem đi so sánh với ai, tôi cũng bị chê là quá ròm!!!

” Em tên gì? ” Người đó lại cất lời.

Tôi nhìn anh đầy phòng hờ, sau đó thì trả lời, ” Lạc Kỳ.”

” Ồ...” Anh ta lại cảm thán một chữ, sau đó mỉm cười nhìn tôi, ” Anh tên Dĩ Nam, 12A4.”

“...À...” Tôi cũng như bị nhiễm câu từ của anh, à lên một tiếng. Hoá ra là một anh lớp 12, nhưng tại sao lại lên đây ngồi?!?!?!?

Tôi lắp lửng, ” Ủa...sao...anh lại ở đây...??”

2. Chương 2

Dĩ Nam nhìn tôi, mỗi lần nhìn anh đều mang theo cái ánh mắt dịu dàng đó khiến trái tim tôi bỗng dưng trật nhịp, ” Ừ, xe lớp anh bị hỏng nên đã chia bớt học sinh qua mỗi xe khác. Em không phiền nếu anh ngồi ở đây chứ?”

Ồ, chẳng lẽ tôi bất lịch sự đến mức đuổi anh đi à? Đồ ngốc. Tôi thầm khinh khỉnh trong lòng nhưng bên ngoài nặn ra nụ cười hết sức thân thiện, ” Dĩ nhiên là được rồi. Anh cứ ngồi đây đi.”

” Cảm ơn em. ” Dĩ Nam lại mỉm cười.

Hình như anh ta không cười là không chịu nổi phải không? Cứ nhìn người ta mà cười như vậy nhìn mờ ám muốn chết.

Tôi dứt lời cũng không thêm bất cứ lời nào nữa, lười nhác dựa người vào ghế, gấn tai nghe lên nghe nhạc, hai mắt tiếp tục nhắm lại.

Quãng đường đi còn khá dài, chiếc xe thì cứ ì ạch chạy rồi phanh rồi chạy rồi lại phanh, đầu tôi hoàn toàn bị choáng váng bởi tốc độ rùa bò này.

Suốt quãng đường không ai nói với ai câu nào, anh ấy cũng kiệm lời, tôi cũng lười nói, thành ra hai đứa như hai pho tượng. Đến nơi thì Dĩ Nam đứng dậy, chủ động đưa tay mình ra định kéo tôi lên.

Nhưng các bạn biết không, tôi nổi tiếng là tên con trai cực kiêu kỳ, tôi tự cao lắm, bản thân không thích động chạm vào ai, cũng không muốn ai động vào mình. Nói khó nghe là chẳng choẹ nhưng thật sự con người tôi là vậy đấy.

Nên khi đối mặt với cánh tay của anh đang ở trước mặt mình, tôi đã phũ phàng hất ra rồi đứng dậy, ” Em tự đứng được. ” Nói rồi tôi len qua người anh xuống xe.

Dĩ Nam có lẽ hơi bất ngờ trước thái độ cự tuyệt của tôi, tôi có xoay người lại nhìn thì thấy anh đứng im vài giây, lát sau mới xoay người đi xuống.

Thật ra chuyện này cũng là bình thường đối với những người quen biết tôi mà thôi. Tính tôi như vậy chứ không hề có ý gì xúc phạm hay chê trách anh cả. Hy vọng là anh sẽ không hiểu lệch lạc theo một chiều hướng khác.

Tôi đứng trầm ngâm vài phút, sau đó thì cảm nhận được ở vai hơi đau, ngẩng mặt lên thấy thằng Nhân béo đứng trước mặt cười hớn hở, ” Đi lẹ mày.”

Nó nói rồi lôi kéo cái quai balô của tôi, lôi tôi đi vào trong bảo tàng. Cuộc tham quan diễn ra vô cùng suôn sẻ và khuôn khổ. Mọi học sinh đều sẽ tất tẩn đi theo sau một người hướng dẫn viên, nghe anh ta nói ba lớp cái gì đó một chút rồi sẽ di chuyển đến nơi tiếp theo.

Ai nấy đi theo được một lúc thì đều mỗi rã hai chân, gương mặt mệt mỏi, buồn ngủ, ngáp lên ngáp xuống. Tôi dĩ nhiên cũng không khác gì mấy, hai mắt nếu không có gì chống đỡ hẳn sẽ sụp xuống, có khi nằm dài ra đất ngủ luôn rồi.

” Tao khát nước quá, đi mua nước với tao. Đi đi. ” Hoàng Nhân lại lôi kéo tôi đi theo nó đến chỗ bán nước.

Lúc này ở đây nó đông nghẹt người, tôi cau mày nhìn đám đông mà muốn ná thở, ” Đông quá, mày nhin một chút đi.”

Hoàng Nhân méo mặt, nó nhìn tôi, chép chép miệng, ” Thôi mà, tao khát muốn chết luôn rồi. Mày ồm, mày chen vào mua hộ tao đi. Nha! ”

Chen cái rắm!!! Tôi nghe nó nói mà hai mắt trũng lên như một con thú dữ, vậy mà nó vẫn mặt dày lôi tay tôi rồi đẩy một cái vào hẳn đám đông chết người kia.

Cả người tôi bị đẩy đụng phải một người, tôi chao đảo một lúc mới đứng vững lại được. Vừa định thần lại thì nghe bên tai có giọng nói quen thuộc, ” Là em à, Lạc Kỳ?”

Ừ, tên thì đúng rồi đấy, nhưng ai vậy? Tôi lấy tay phủi phủi cái áo rồi quay sang nhìn người đó, ôi hôm nay nhiều điều ngạc nhiên thật đấy. Người tôi đụng phải chính là Dĩ Nam.

Tự dưng tôi lại liên tưởng mấy điều này hình như đều nằm trong một cuốn ngôn tình đầy sướt mướt ngọt ngào mà con bạn tôi hay ngấu nghiến mỗi đêm. Nhưng đây là nam với nam, ngôn tình kiểu gì được chứ? Phì.

Tôi tự bật cười cho suy nghĩ quái đản của mình, sau đó thì nhìn anh đầy áy náy, ” Xin lỗi anh, tại bạn em nó đẩy em vào để mua nước. Ngại quá.”

Dĩ Nam nhìn tôi vò vò đầu, hình như anh lại vừa cười, ” Em đứng đây đợi chút ha.” Nói rồi anh cực lực chen vào đám đông kia, mà mọi người tự dưng lại tản ra để anh đi vào.

Ồ cái khi gì đang diễn ra thế? Sao anh ta lại có siêu năng lực này nhỉ? Tôi nhìn cảnh tượng đó mà nhúu nhúu mày thần phục.

Hai phút sau, Dĩ Nam đã bước ra với hai ly nước trên tay, anh đưa cho tôi cả hai ly, ” Của em đây.”

Tôi nhìn hai ly rồi cầm lấy một ly, còn ly kia đẩy lại phía anh, ” Cái này em mua hộ bạn em. Em không uống. Bao nhiêu tiền để em gửi lại anh.”

Dĩ Nam nhìn tôi lắc đầu, ” Không cần trả tiền. Coi như ly này anh mua cho em đi.” Nói rồi chưa kịp cho tôi ừ hử câu nào thì liền xoay người đi mất.

Cái con người gì mà...chủ động đến vậy nhỉ? Rõ ràng lúc này mình còn cự tuyệt khiến anh què một trận, bây giờ vẫn giữ nguyên thái độ ân cần đó. Hầy, nên gọi anh là tốt bụng hay là ngốc nghếch nhỉ?

Hoàng Nhân đứng từ xa thấy tôi cầm trên tay ly nước, nó không ngần ngại chạy vù đến, hót tay trên của tôi, cầm lấy ly nước giữa cổ uống ừng ực.

Nghe âm thanh phát ra từ cổ họng nó mà tôi muốn nổi điên, ” Cái thằng này, mày uống không thừa tao à? Có biết tao chen cực lắm không?” Tôi nói dối mà hai mắt không chớp lấy.

3. Chương 3

Hoàng Nhân đang uống thì bị sặc một cái, nó hộc sặc sụa, lấy tay quẹt qua miệng, nhìn tôi cười cười, ” Xin lỗi, này mày uống đi. ” Nó đưa ly nước chỉ còn lại 1/3 cho tôi.

Tôi nhìn ly nước mà thở dài thườn thượt, " Mày uống hết luôn đi. Nhanh còn đi về nữa. "

Đôi co một lúc, hai đứa cuối cùng cũng chịu bước ra ngoài, leo lên xe để trở về trường.

Tối đó, tôi về nhà, leo lên phòng liền nằm vật ra giường. Trong đầu không ngừng nhớ đến những chuyện xảy ra vào sáng nay, từ cái gặp gỡ đầy bất ngờ kia, đến cuộc tái ngộ kỳ quặc tại quán nước.

Những cái đó chỉ là sự trùng hợp bất đắc dĩ thôi phải không? Dĩ Nam chỉ là một đàn anh vô tình lướt qua mình thôi mà, đúng chứ? Dù sao thì mình cũng không nên nghĩ quá nhiều về anh ta, hai đứa đều là con trai, chuyện này thực sự không phù hợp.

Tôi nghĩ nghĩ rồi lại nhắm mắt thiếp đi lúc nào không biết.

-

Mấy ngày sau, tôi lại đến trường như thường lệ. Sáng sớm vừa mới thay đồ xong, chạy xuống bếp lấy cái hộp cơm sáng bỏ vào cặp, tiếp theo là ngồi xuống đất mang giày vào.

Trường tôi đặc biệt bắt ép nam sinh chỉ được mang bata, mà tôi nói, trời nóng thế này, cứ bắt mang bata thì có mà chết người ta.

Tôi ngồi mang giày mà không ngừng mắng thầm cái quy định quái gở từ nhà trường, sau đó thì đeo cặp lên vai phóng thẳng ra ngoài.

" Mày lâu rồi! " Hoàng Nhân ngồi trên xe đạp, nó nhìn tôi càu nhàu.

Sáng nào nó cũng qua tận nhà đón tôi đi học. Thật ra nguyên nhân chính là...Nó muốn giảm cân, hỏi ý tôi nên làm gì để giảm nhanh nhất. Tôi suy nghĩ rồi liền bảo sáng nào mày cũng qua đón tao đi học đi, đảm bảo chỉ một tháng là giảm cân ngay.

Tôi nói đùa, nó tưởng thật. Thế là từ ngày định mệnh đó, nó trở thành một tài xế xe đạp bất đắc dĩ cho tôi.

" Có gì mà gấp?" Tôi ngồi lên yên sau, hừ nhẹ.

" Đến trễ là bị ghi tên đó thằng này. Tao gương mẫu, không muốn bị ghi tên đâu. " Nó vừa than vừa đạp hí hục.

Chỉ 20 phút, chúng tôi đã có mặt ở bãi đậu xe của trường. Gương mặt của tôi bây giờ trắng bệch, đầu tóc thì rối bù xù trông như thằng hề. Tôi nhìn Hoàng Nhân đầy căm phẫn, nó chạy xe như một vận động viên đang trong đường đua ấy.

" Ôi, chỉnh lại tóc đi mày." Nó tỉnh bơ sờ sờ tóc tôi rồi còn chỉnh đốn giùm tôi.

Grrrruuu. Tôi nghiêng răng ken két nhìn nó, tay đưa lên vuốt vuốt lại tóc rồi ngoảnh mặt đi vào lớp.

Hai tiết học đầu lặng lẽ trôi qua, tôi cảm tưởng nó dài tận hai thế kỷ, tiết văn là cái tiết mà tôi ngao ngán nhất. Bây giờ là giờ ra chơi, tôi mệt mỏi nằm ườn ra bàn, tay lại đeo phone, mắt híp lại.

Hoàng Nhân nó hiếm khi ở trong lớp, lúc nào trống vắng lên liền chạy tít tót xuống dưới đá cầu với mấy anh lớn. Còn tôi thì lười nhác, chỉ muốn ở yên trong lớp. Cũng một phần vì thời tiết nóng nực, tôi rất ghét mồ hôi toát ra, thật ghê tởm!!!

Đang ngủ thì nghe văng vẳng bên tai có ai gọi tên tôi, đầu tranh tâm trí một lúc thì mới chịu ngồi dậy, hai tay dụi dụi mắt nhìn ngó xung quanh. Bất ngờ trước mặt xuất hiện một nữ sinh, tóc dài xoăn lộn được cột thấp, mắt đeo cái kính to to trông khá đáng yêu.

" Thảo Phương, làm gì thế?" Tôi nhìn con bạn thân của mình đang cười ranh mãnh.

Nó đập tay xuống bàn, hai mắt tia qua tia lại khắp người tôi rồi hất mặt ra cửa, " Có trai kiếm mày kia."

"Trai?" Tôi nhất thời há hốc miệng.

Thảo Phương lại nhếch môi cười gian tà, ngón tay nó chỉ chỉ ngoài cửa, " Ủ, là anh Dĩ Nam lớp 12A4 đó. Anh bảo là muốn tìm Lạc Kỳ đó nha!!!! Ra lẹ đi." Nó nói rồi nín áo tôi lòi dấy.

” Oei oei, biết rồi. Người ta là kiếm tao chứ kiếm mày hả mà làm gì khăn trương dữ vậy. ” Tôi liếc Thảo Phương một cái.

Nó nghe tôi nói hình như bị quê, chỉ bĩu môi rồi hất mặt lướt qua tôi đi ra ngoài. Tôi đứng bên trong nhưn người nhìn ra, đúng là Dĩ Nam đang ở bên ngoài thật. Nhưng anh ấy kiếm mình làm gì nhỉ?

Trong đầu đang miên man suy nghĩ, hai chân lại không hiểu vì sao lại đang di chuyển ra bên ngoài. Vừa chạm ánh mắt Dĩ Nam, tôi bất ngờ giật thót tim, khẽ nuốt nước bọt, đầu óc lại căng thẳng.

Dĩ Nam xoay người thấy tôi liền đi lại gần, mỉm cười dịu dàng, ” Em đang ngủ à?”

“.... ” Tôi nhìn anh, gật gật.

” Đang mệt sao?” Dĩ Nam ân cần hỏi han.

Tôi nghe anh hỏi mà cười thầm trong bụng, bộ mệt thì mới được ngủ sao? Nhưng mà đúng là mình đang mệt muốn chết.

” Cũng hơi hơi. ” Tôi nói mà ánh mắt nhìn chỗ khác, ” Ủa anh kiếm em có gì không?”

Dĩ Nam khẽ chau mày rồi lắc đầu, ” À, cũng không có gì. Chỉ là thử tìm lớp em, vô tình đi ngang qua thấy em đang nằm ngủ nên gọi ra nhìn mặt một chút.”

“...Chỉ thế thôi?” Tôi bỗng lên cao giọng.

Dĩ Nam nghe tôi hỏi có hơi áy náy, anh ngừng vài giây rồi hỏi, ” Anh làm phiền giấc ngủ của em phải không? Anh xin lỗi nhé.”

Hả? Em chỉ hỏi thế thôi, anh làm gì mà nhìn tội vậy nè. Tôi chớp chớp mắt nhìn, vội cười trừ, ” Không có, em hỏi thế thôi mà. Anh đừng hiểu lầm.”

“...Ồ ừm. Vậy một rảnh rồi anh cứ lên đây tìm em nói chuyện ha?” Dĩ Nam ngay tức khắc lấy lại dáng vẻ vô tư.

Dĩ Nam, anh với em thân nhau từ bao giờ vậy? Còn rảnh rồi lên kiếm mình nói chuyện nữa chứ. Anh đừng làm em sợ!!!!!! Tôi gào thét trong lòng một chút rồi nhìn anh gật gật, ” Dạ cũng được. Còn gì không anh?”

Dĩ Nam lắc đầu, ” Không, em vào lớp ngủ nữa đi. Anh đi xuống với bạn. ” Nói rồi anh vẫy tay chào tạm biệt tôi.

Tôi đứng đó nhìn theo bóng lưng to lớn của anh, trong lòng đột nhiên xuất hiện vài tia cảm xúc kỳ lạ. Chẳng hiểu sao lúc này, tôi lại ngượng ngùng đến đỏ mặt. Vì vậy mà tôi nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Nhìn bản thân trong gương, cái mặt quá trắng mà sắc đỏ hoàn toàn nổi bật trên đó, tôi cúi thấp người liên tục hắt nước lên mặt cho tỉnh táo. Được một lúc, cuối cùng sắc đỏ cũng dần biến mất.

Lúc này Hoàng Nhân cả người đầy mồ hôi, nó lết xềnh xệch đôi giày bước vào nhà vệ sinh, vừa thấy tôi liền sấn lại gần nhưng tôi nhanh chóng đẩy mạnh ra.

Nhìn người nó xem, từ trên xuống dưới đều toàn là mồ hôi, phát ớn!!! Tôi ho khan một tiếng rồi liếc nó, ” Cút ngay cho tao. Người với ngộm, mồ hôi khiếp thật. ” Nói rồi tôi len nhanh qua người nó chạy vào lớp.

4. Chương 4

Thời gian cứ thế trôi qua, cuối cùng cũng đã tròn ba tháng kể từ ngày đầu tiên tôi gặp Dĩ Nam. Từ cái hôm anh lên lớp tìm tôi, tối nào tôi với anh cũng nói chuyện thâu đêm.

Chỉ đơn giản là kể cho nhau nghe những chuyện xảy ra trong ngày, đôi lúc anh sẽ gửi cho tôi vài bản nhạc du dương, tôi lại gửi cho anh vài đoạn clip hài hước rồi cả hai cùng cười.

Tuy chỉ qua gián tiếp cái màn hình laptop, nhưng tôi biết, ở bên đó, anh cũng đang cười rất vui. Cũng như tôi bên này, hai má lại cứ phồng hồng lan ra đến mang tai.

Dĩ Nam nói chuyện rất đáng yêu, rất dễ thương, rất thân thiện và hài hước không kém. Anh chẳng bao giờ cảm thấy sáo nhảm thì phải? Tôi từng kết luận như thế đấy.

Nhưng rồi một hôm, tôi không thấy anh online, cũng không thấy anh lên lớp tìm tôi như mọi hôm.

Tối đó, tôi đã vô cùng khó chịu trong người, cái cảm giác lo lắng cứ thế chiếm lấy tâm trí tôi. Tôi muốn biết Dĩ Nam đang làm gì, đang ở cùng ai, có bị làm sao không. Tôi muốn hỏi rất nhiều, chỉ tiếc là không thể gặp mặt anh được.

Vì lo lắng mà tôi đã ôm cái lap khư khư trong người, ngồi im một chỗ chờ đợi cái nick của anh sáng lên, cuối cùng tôi cũng thành công. Khi âm thanh khe khẽ vang lên, cái chấm tròn cũng vụt sáng lên. Tôi đã rất mừng, mừng như vừa được điểm cao trong kỳ thi vậy.

Cái cảm giác nao nức đó nó khó tả lắm, chỉ biết là khi thấy anh, trong lòng như gỡ được một gánh nặng.

Lần đầu, tôi biết cảm giác chờ đợi một người nó khổ sở như vậy đó!

Tôi click vào khung chat, liền đánh qua một dãy chữ, rồi lại xóa đi, chỉ hỏi ngắn gọn, " Sao giờ mới thấy anh nhỉ?"

Đã bảo rồi, trong lòng tôi muốn hỏi rất nhiều, nhưng khi đối mặt với anh, tôi lại không thể bộc lộ được cái cảm xúc đó ra. Chỉ ít...tôi không muốn anh biết, tôi đang quan tâm anh rất nhiều.

Dĩ Nam hình như đã đọc dòng chữ nhưng chưa vội trả lời, đến gần hai ba phút, tôi tập trung nhìn màn hình, chờ đợi lại chờ đợi, chờ đợi đến sốt ruột.

Vừa đặt tay lên bàn phím thì lại nhận được dòng tin của anh, " Anh có chút chuyện không muốn onl. "

Chút chuyện ư? Anh đang buồn ư? Dĩ Nam của tôi đang buồn đúng không? Tôi mơ hồ không hiểu lắm câu nói của anh, chỉ biết mình đang gõ gõ vài chữ, " Anh đang buồn hả?"

" Hmm...ừ có thể nói như vậy. " Dĩ Nam hờ hững trả lời.

Tôi định nói tiếp nhưng rồi lại thôi, tôi chưa bao giờ thấy con người này của Dĩ Nam, một con người lãnh đạm, kiệm lời, không vui vẻ. Tôi không quen với con người này!

Hình như thấy tôi không trả lời, anh mới vội nhắn, " Em đừng lo, anh chỉ là...thất tình thôi. Tuổi học trò mà ^__^ . "

Thất...tình ư? Tôi đọc ngấu ngiến hai từ đó, càng đọc càng cảm nhận được trái tim của mình đang bị bóp chặt lại. Tôi đưa tay vỗ vỗ ngực, cố gắng hít thở, rồi lại giả vờ bình tĩnh, " Anh tương tự cô gái nào hở? Bí mật thật nhỉ."

" Ừ, là người cùng lớp với anh. Anh thích người đó lắm, chỉ tiếc là...người đó thích bạn của anh. " Dĩ Nam hoàn toàn không hề phòng bị tôi, anh ấy đã tâm sự những điều thầm kín trong lòng.

Tôi đọc kỹ từng chữ từng chữ, sau đó thì cảm giác trong lòng mình mất mát đôi chút.

Anh thích người đó lắm!

Ừ, em cũng thích anh lắm, Dĩ Nam!

Tôi không hiểu vì sao trong đầu lại vang lên câu nói đó, một câu nói đã khiến tôi đứng hình vài giây. Không phải chứ Lạc Kỳ, mày thích Dĩ Nam sao? Tôi tự đặt câu hỏi cho bản thân rồi lại bật cười xua tan đi ý nghĩ đó.

Hiển nhiên điều này là không thể rồi, Lạc Kỳ à. Mày đừng nghĩ nữa, được chứ?

” Anh đừng buồn. Nếu không có người này rồi cũng có người khác thôi mà. ” Tôi ra sức an ủi bằng những câu nói đầy máy móc.

Dĩ Nam hình như đã đỡ hơn, ” Ừ anh biết rồi. Chắc cũng chỉ buồn một tháng thôi, ừ anh lạc quan lắm cơ. ”

Tôi ngồi bên đây lại cười lên vô thức, ” Ừ, Dĩ Nam của em lạc quan lắm!”

Nhấn enter rồi lại cảm thấy hoảng hốt với câu nói kia của mình, Dĩ Nam của em sao? Mình đang nói cái gì thế. Dĩ Nam hình như cũng bất ngờ, anh đùa tôi, ” Anh là của em rồi sao Lạc Kỳ?”

“..... ” Tôi nhìn dòng tin của anh mà cảm nín hoàn toàn. Dĩ Nam, anh muốn em trả lời thế nào đây? Yes or No? Haha.

Tôi thừa biết anh đùa, vì vậy mà tôi cũng đùa, ” Yes, anh là của em rồi, Dĩ Nam.”

Dĩ Nam không trả lời mà chỉ đáp lại bằng icon ngại ngùng. Đúng là anh đang đùa giỡn với tôi thật rồi. Nhưng anh nào biết, câu nói kia của tôi chính là thật lòng, không hề có một chút đùa cợt.

Qua một tháng, Dĩ Nam đã trở lại bình thường. Anh cũng không còn u sầu ảo não như hồi mới thất tình nữa. Cái con người lạc quan đó đã vui vẻ trở lại, tiếp tục những cuộc trò chuyện thâm đêm suốt sáng.

Mà tôi thì càng ngày càng cảm nhận được cái tình cảm mà mình dành cho Dĩ Nam, nó ngày càng lớn hơn. Cái ý nghĩ độc chiếm con người anh ngày càng lấn át tâm trí tôi.

Tôi bắt đầu biết hờn khi anh không lên lớp tìm tôi. Tôi bắt đầu biết ghen khi thấy anh cười nói với một người khác. Những cảm xúc trước giờ chưa bao giờ có thì bây giờ nó đã hiện hình đầy đủ trong tôi.

5. Chương 5

Đã nhiều lúc tôi không kiểm soát được mà bộc lộ những cảm xúc đó ra. Lúc ấy, Dĩ Nam vô cùng ngạc nhiên nhìn tôi với ánh mắt, ” Tại sao em lại có thái độ như thế?”, ” Không bình thường chút nào.”

Đúng, tôi có thể cảm nhận được suy nghĩ của anh. Tôi không hề bình thường, tôi là một đứa bất thường, có thể nói là bệnh hoạn.

Đúng vậy, tôi thích anh, tôi thích Dĩ Nam, tôi yêu Dĩ Nam, tôi muốn độc chiếm anh cho riêng tôi.

Nào có ai biết, khi tôi phát hiện ra cái tình cảm trái ngang này, tôi đã hoảng loạn đến mức nào. Tôi đã một tuần không bước ra khỏi phòng, chỉ nhất mực trùm chăn kín đầu, chui rúc vào trong đó như một cái mai che chở.

Nó khiến tôi cảm thấy an toàn hơn. Vì biết thế nào khi bị người ta phát hiện ra con người thật của mình, họ đều sẽ phỉ báng, khinh thường, chà đạp tôi. Tôi chắc chắn điều đó.

Ngay cả hai đứa bạn thân của tôi, nếu như không phải vì thân với tôi thì tụi nó đã kinh hãi đến mức nào khi biết tình cảm của tôi dành cho Dĩ Nam chứ?

Mọi người ai cũng như vậy thôi, ngay cả Dĩ Nam có khi cũng như vậy. Vì thế mà tôi quyết định giấu nhem đi cái tình cảm này cho riêng mình.

Một ngày nọ, Dĩ Nam lên lớp tìm tôi, anh đứng bên ngoài vẫy tay gọi tôi ra. Hoàng Nhân cùng Thảo Phương liếc mắt nhau rồi nhìn sang tôi, tụi nó biết tôi thích anh, còn anh lại không thích tôi.

Tụi nó nhiều lần khuyên can tôi nên dừng lại, vì một ngày nào đó, Dĩ Nam sẽ tổn thương tôi. Tụi nó là vì lo lắng cho tôi. Tôi biết, nhưng đã không thể dừng nữa rồi. Tôi hoàn toàn bị lún sâu vào cái ái tình mà anh mang đến.

” Anh tìm em có chuyện gì?” Tôi bước ra đứng trước mặt anh, mỉm cười rạng rỡ.

Dĩ Nam nhìn tôi, anh lại dùng nụ cười dịu dàng như ngày đầu tiên gặp mặt, "Thứ ba này em nghĩ phải không, đi mua đồ ha? Sinh nhật em anh chưa mua gì cả, lần này dẫn em đi mua."

Tôi nghe đến đây cứ tưởng nghe lầm, hai mắt mở to kinh ngạc nhìn anh, "Nhưng thứ ba anh đi học mà."

Dĩ Nam cười cười, đưa ngón trỏ lên che miệng, "Suyt, thứ ba này anh sẽ cúp học để dẫn em đi mua đồ, chịu không?"

"....." Anh chấp nhận cúp học để dẫn em đi mua đồ cơ à? Dĩ Nam, anh hãy dừng lại những hành động kiểu thế này đi. Không khéo em lại ngày càng yêu anh mất.

Tôi trầm nghĩ, sau đó thì cười mỉm nhìn anh, "Vâng, thế thứ ba chúng ta cùng đi."

Đến buổi chiều thứ ba, tôi ở trong phòng mà lòng nao nức, thật sự trong lòng tôi đã nghĩ hôm nay chính là cuộc hẹn hò đầu tiên. Tôi và Dĩ Nam, hôm nay chúng tôi sẽ hẹn hò!!

Tôi nhìn mình trong gương, chiếc áo sơ mi xanh dương cùng với quần jean trông vô cùng đơn giản. Dĩ Nam luôn thích tôi đơn giản như vậy.

Mỉm cười một cái rồi đi ra khỏi nhà, vừa vặn thấy Dĩ Nam đứng trước cổng chờ tôi. Nhìn khung cảnh này, thực sự rất giống hẹn hò mà, phải không?

Tôi leo lên ngồi ở yên sau, anh nhún ga chạy đi. Ngồi phía sau anh, tôi cảm thấy lòng mình không được dang tay ra ôm lấy anh. Hai cánh tay đều bị ép buộc nằm im một chỗ, tôi nhìn bóng lưng anh, trái tim này lại bị trật nhịp nhiều hơn.

Đến cửa hàng quần áo, Dĩ Nam dẫn tôi vào trong, anh lựa rất nhiều bộ quần áo cho tôi rồi bắt tôi vào trong thử. Tôi thử cái nào anh cũng bảo không vừa ý, cuối cùng thì lại mua hết cho tôi.

Tôi nhìn đồng hồ trên tay mà khó hiểu, "Anh bảo em mặc không đẹp mà?"

"À không, anh nghĩ lại rồi, em mặc chúng đều đẹp." Dĩ Nam thản nhiên nói rồi hất mặt ra phía sau xe bảo tôi leo lên.

Vậy là kết thúc buổi hẹn hò đầu tiên của tôi. Câu chuyện hẹn hò này chỉ là một viễn cảnh mà tôi tự tưởng tượng ra mà thôi. Nhưng điều này khiến tôi vui, chỉ thế thôi là đủ rồi.

Bây giờ đã là cuối lớp mười một, Dĩ Nam sắp ra trường. Tôi thật sự không thể nghĩ đến ngày tôi và anh không còn gặp mặt nhau vào những giờ ra chơi nữa. Nó khiến tôi khó chịu.

Ngồi trong lớp, vẻ mặt buồn rầu của tôi khiến cho hai đứa kia hình như cũng khó chịu.

Hoàng Nhân cùng Thảo Phương đồng loạt đi đến, tụi nó ngồi phịch xuống ghế, ánh mắt nghiêm túc nhìn tôi.

Tôi lười nhác ngồi dựa người vào ghế, đối mặt với tụi nó, "What's upp?"

"Mày định thế nào?" Hoàng Nhân hỏi.

Tôi ngó người nhìn nó, "Định cái gì?"

Thảo Phương chen vào, "Anh ấy sắp ra trường rồi, mày định thế nào?"

Tôi thở dài, hoá ra là Dĩ Nam. Ủa nhỉ, một tháng nữa là phải tạm biệt anh ấy rồi. Lạc Kỳ à, mày định làm gì nhỉ?

Tôi suy nghĩ một lúc rồi thản nhiên nói, "Chắc là sẽ tỏ tình."

Thảo Phương cùng Hoàng Nhân đồng thanh, "Mày chắc chưa?"

Tôi nhìn tụi nó mà nén cười, gật đầu một cái dứt khoát. Tụi nó ngược lại nghiêm túc, đứng dậy vỗ vai tôi, "CỐ LÊN!"

Ờ, thì cố. Tôi ngồi đó tự cười bản thân. Rốt cuộc thì cố gắng cái gì đây? Bản thân còn chưa biết nói gì mà xách mông đi tỏ tình hả? Liệu...mày có bị tổn thương không, Lạc Kỳ?

Lời đã nói ra, tôi nhất quyết không được nói suông. Vì vậy mà sau đó một tuần, tôi hẹn anh lên mạng để tỏ tình. Tôi không tỏ tình trực tiếp bên ngoài, vì có vài lý do hết sức chính đáng.

Cái đầu tiên chính là...tôi hay ngại. Mà ngại sẽ không thể tỏ tình suôn sẻ được, chắc chắn là làm hỏng không khí.

Đúng giờ hẹn, Dĩ Nam online. Anh nhắn qua cho tôi, " Anh đây, có chuyện gì Lạc Kỳ?"

Tôi nhìn cái khung chat chỉ vắn vện câu chữ của anh, trong lòng hồi hộp muốn đứng tim. Lời lẽ đều được tôi ghi sẵn ra giấy, bây giờ đọc lại cứ thế nó kỳ quái thế nào. Con trai đi tỏ tình với con trai? Chuyện này thật khó chấp nhận.

Nghĩ một lúc, tôi vẫn quyết định đặt tay lên bàn phím, gõ năm chữ, " Em thích anh, Dĩ Nam! "

6. Chương 6

Dĩ Nam nhận được tin, hình như anh rất sướng sốt. Cũng phải thôi, đường đường là một người con trai, lại bị một tên con trai khác tỏ tình, làm sao mà không sốc được chứ?

" Lạc Kỳ em có chắc không?" Dĩ Nam hỏi tôi.

Tôi nhìn dòng chữ đó mà lòng tràn đầy hy vọng. Nếu như tôi nói chắc, Dĩ Nam sẽ yêu tôi chứ?

" Chắc, em rất chắc. Em rất thích anh, Dĩ Nam. Em nói ra vì đây là tình cảm mà em nuôi dưỡng bấy lâu. Trước đây em không nghĩ mình sẽ thích một người con trai. Nghe kỳ quặc lắm phải không anh? Nhưng em thích anh, và chỉ thích mỗi anh thôi. " Tôi lấy hết can đảm để nói ra suy nghĩ của bản thân.

Dĩ Nam có vẻ suy nghĩ, anh chiêm nghiệm dòng tin đó rất lâu, đến tận mười phút sau mới bắt đầu nhắn lại, " Anh sẽ hiểu cho tình cảm của em, nhưng anh không thể nhận nó, Lạc Kỳ! "

Cái dấu chấm cảm cuối câu là thế nào vậy? Nó làm tôi chướng mắt đấy, Dĩ Nam! Tôi nhìn dòng tin đó, khoé mắt đột nhiên lại chực trào. Ặc, tôi đang khóc ư? Lạc Kỳ, mày đang khóc đó ư? Hay vì con gì đó bay vào mắt rồi?

Tôi chớp chớp mắt, dòng nước mặn nóng chảy xuống bên má, tôi đưa tay lau nó đi, hít lấy một hơi thật sâu, đôi môi cong lên, " À, em hiểu rồi. Anh đừng để ý quá, em chỉ là bày tỏ tình cảm của mình thôi. Không hề có ý bắt anh đáp lại."

Mày nói dối cũng tài quá rồi, Lạc Kỳ à. Tôi thán phục bản thân, sau đó cười lên như một thằng hề.

" Anh xin lỗi, Lạc Kỳ. Nhưng em hãy suy nghĩ kỹ chuyện này, chuyện này...không phải dễ dàng đâu..." Dĩ Nam khuyên tôi. Anh có phải đang khuyên tôi đừng đi theo khuynh hướng giới tính này không nhỉ?

Tôi khẽ cau mày, " Em đã bảo em chỉ thích anh thôi. Mà anh đã bảo như vậy thì em hiểu rồi, em không giận anh đâu. Yên tâm nha. À, anh sắp thi rồi, lo học tốt đi nhé ^__^ " Tôi hiếm khi chèn icon vào dòng chat, nhưng hôm nay phá lệ đi, vì chỉ có nó mới có thể diễn tả được cảm xúc của tôi.

Tôi thật sự không cười, nhưng có nó sẽ khiến Dĩ Nam nghĩ rằng tôi đang bình thường, vẫn cười như mọi ngày.

Kết thúc cuộc trò chuyện, không ai nói thêm với ai câu nào nữa. Cơ thể tôi tự dưng lại nóng hừng hực, tôi gập máy đặt bên cạnh, nằm xuống giường, kéo chăn trùm kín đầu.

Tối hôm đó, là lần đầu tiên tôi che đi gương mặt đầm nước của mình. Tiếng khóc nức nẹn đến đáng thương, đúng, trông tôi vô cùng thảm hại, rất thảm hại!

-

” Lạc Kỳ, em đổi tư thế đi, giơ tay qua cao đầu một tí. Ừ đúng rồi, vậy đó. Để yên. ” Anh thợ chụp hình ra sức hướng dẫn tôi tạo đủ mọi hình dáng.

Hiện tại, Lạc Kỳ tôi đã được 25 tuổi, đã qua luôn cái thời sinh viên rồi. Từ ngày tỏ tình thất bại, tôi hứa với lòng mình sẽ chẳng nảy sinh bất cứ tình cảm với ai nữa. Và tôi đã thực hiện được điều đó.

Ai trong mắt tôi đều trở nên nhạt nhẽo nhàm chán, tôi bây giờ chỉ tập trung vào công việc của mình, đó chính là người mẫu ảnh.

Đây cũng là công việc trong mơ ước của tôi. Với vóc dáng cao, gầy và có phần cân đối. Gương mặt lại không đến nỗi quá xấu, tôi cũng có nét nam tính, tuy không bằng những người làm chung với tôi.

Chỉ những điều đó thôi cũng đã đủ sức tạo điều kiện cho tôi gắn liền với cái nghề này rồi. Và tôi vô cùng hài lòng với nó.

Chụp hình cho mẫu quảng cáo túi xách kia xong, tôi mệt rũ rồi, hai mắt lại muốn sụp xuống. Đạo gần đây công việc dày đặc, nó khiến tôi rồi mù không có thời gian nghỉ ngơi.

Hôm nay vừa vặn là ngày cuối làm việc, hôm sau là tôi được nghỉ một tuần. Thời gian đó tôi sẽ dành để ăn ngủ nghỉ. Khá lắm thì chắc sẽ đi du lịch.

Trong đầu lên vài kế hoạch rồi sau đó tôi thay đồ, xoay người rời khỏi studio. Bước vào nhà, tôi thấy ba mẹ đang ngồi coi tivi, hai chân rũ rượi, tôi chỉ biết lẳng lặng đi lên phòng.

Nằm phịch xuống giường, tôi nhắm mắt lại hít thở đều đặn, tự dừng trước mắt như hiện ra vài hình ảnh quen thuộc.

Tôi lại nhìn thấy anh, người con trai đầu tiên đã đi sâu vào trái tim tôi, đào khoét một lỗ hổng thật to rồi lạnh lùng cất bước rời đi.

Cái lỗ hổng đó theo thời gian, bây giờ nó đã được kéo màn lạnh lại, chỉ lạnh thôi chứ nó đã hằn lên một vết sẹo cực kỳ gớm ghiếc.

Chính nó đã khiến tôi không thể yêu thêm được một ai nữa, chẳng ai có thể đi vào trái tim này một lần nữa. Tất cả đều đã chấm hết.

Tôi tự đặt cho bản thân cái điều lệ đó, và trước đến giờ, chưa một lần phá luật. Nói thế nào nhỉ, chính là tôi vẫn đang chờ đợi Dĩ Nam. Chờ đợi người con trai trong quá khứ.

Đã bao lâu rồi tôi và anh không nói chuyện từ cái hôm ấy nhỉ? Hình như hơn sáu năm rồi, khoảng thời gian lâu như vậy, có khi anh đã quên mất tôi là thằng ranh con nào rồi.

Nằm trên giường mà tôi tự bật cười khinh khỉnh bản thân, ngu ngốc ngờ nghệch, chỉ ôm khư khư một hình bóng trong lòng, để rồi mỗi tối tự tổn thương, tự đào khoét vết thương kia khiến nó ngày càng trông gớm ghiếc hơn.

Ngày hôm sau, tôi hẹn Hoàng Nhân cùng Thảo Phương ra quán cà phê tán gẫu. Bọn chúng bây giờ thật khác, Hoàng Nhân đã không còn là Nhân béo, mà Thảo Phương thì trông nữ tính hơn rất nhiều.

Sao tụi nó không yêu nhau luôn cho rồi nhỉ? Rất đẹp đôi cơ mà.

Tôi nhìn bọn chúng mà cười thầm, ” Hai đứa vẫn thân ghê nhỉ?”

” Là cả ba chúng ta mới đúng chứ thằng này?” Hoàng Nhân lên tiếng phản bác.

Tôi gật gù, ” À à đúng nhỉ, là cả ba chúng ta haha.”

” Công việc vẫn tốt chứ? Được làm người mẫu ảnh chắc thích lắm nhỉ?” Thảo Phương ngồi chống cằm nhìn tôi chăm chăm.

” Cũng ổn, chỉ là lịch làm việc dày đặc, không có thời gian nghỉ ngơi luôn chứ ở đó mà thích. ” Tôi nhìn nhỏ cười cười.

Cả ba đang nói chuyện thì tôi đột nhiên dừng lại, ở một góc bàn bên kia, tôi thấy được hình bóng quen thuộc. Nếu không nhầm thì đó chính là Dĩ Nam.

Tôi đứng bật dậy, hai chân run rẩy, bàn tay siết chặt lại, ánh mắt cứ nhìn về hướng đó, đến khi người con trai kia cảm nhận được ánh nhìn kỳ lạ đang hướng về mình thì quay lại.

Ánh mắt chạm ánh mắt, tôi nhất thời giật mình, quay sang hướng khác. Anh cũng khá ngạc nhiên nhưng lại bình thần hơn tôi.

” Lạc Kỳ phải không?” Anh bước lại gần chỗ tôi, lại mỉm cười.

7. Chương 7

Tôi căng thẳng đến mức không dám nhìn thẳng vào mắt anh, viễn cảnh cái hôn tỏ tình đó lại khơi dậy khiến tâm trí tôi trống rỗng.

Thảo Phương nhìn Dĩ Nam xong lại nhìn đến tôi, con nhỏ có vẻ lo lắng cho tôi hơn. Nó đụng nhẹ tay tôi, ” Lạc Kỳ, Dĩ Nam hỏi mày đấy...”

Tôi lúc này mới định thần lại, nhìn anh, cười gượng gạo, ” À phải..là em Lạc Kỳ đây. Anh trông khác quá, lúc này em tưởng..em nhìn nhầm.”

Dĩ Nam bật cười, ” Em cũng khác lắm đó. Anh còn tưởng là ai giống em nữa.”

“...Hi...” Tôi cúi thấp mặt cười lên một tiếng.

” Dạo này thế nào rồi? Công việc vẫn ổn chứ?” Dĩ Nam hỏi.

” Ổn ạ. Còn anh? Hình như anh đang làm cho công ty nào đó..? ” Tôi nhìn bộ đồ công sở lịch sự của anh ngầm đoán.

Dĩ Nam nhìn tôi gật đầu, ” Phải, anh làm bên công nghệ thông tin. Cuộc sống vẫn ổn, anh sắp kết hôn rồi.”

Anh sắp kết hôn rồi. Boong! Lại là tiếng chuông chói tai đó, nó vang bên tai tôi khiến tôi nhúc nhích đầu kinh khủng.

Đầu óc trống rỗng, mơ mơ màng màng, Dĩ Nam bảo anh sắp kết hôn rồi. Anh là đang cố tình nhấn mạnh điều đó với tôi ư?

Thảo Phương nhìn tôi đứng hình mà vội chữa, ” Aigo, anh sắp kết hôn rồi ạ? Có định mời chúng em không?”

Dĩ Nam nhìn sang phía Thảo Phương, ” Nếu tụi em đồng ý đi thì anh mời thôi. ”

Tôi lúc này chẳng hiểu mình đang nói gì, chỉ biết là mình vừa bảo anh gửi thiệp mời cho mình.

Cả ba người bọn họ đều nhìn tôi với ánh mắt kinh ngạc. Kinh ngạc nhất chính là Dĩ Nam. Anh không nghĩ tôi sẽ chủ động mở lời như vậy.

Cuộc trò chuyện lại kết thúc trong sự bàng hoàng, đau đốn. À, hình như chỉ có mỗi tôi đau đốn mà thôi. Còn Dĩ Nam, anh ấy sắp kết hôn rồi, làm sao mà đau đốn được?

Ngày 26 tháng 03 năm 2015.

Dĩ Nam trong bộ đồ vest của chú rể trông vô cùng lịch thiệp, nam tính và hạnh phúc. Anh đứng bên cạnh cô dâu của đời mình, cô ấy cũng rất xinh đẹp, đang mỉm cười vui vẻ bên anh.

Cả hai người bọn họ, đúng thật đẹp đôi.

Tôi hôm nay cũng ăn mặc rất đẹp, đầu tóc vuốt rất gọn gàng, gương mặt hết sức tỉnh táo đi đến chúc mừng anh, ” Chúc hai người hạnh phúc dài lâu. ” Tôi vỗ vai anh rồi nhìn hai người bọn họ.

Dĩ Nam nhìn tôi, anh khá điềm nhiên, ” Cảm ơn em, Lạc Kỳ. Em có vào trong không?”

Tôi nghe anh hỏi liền lắc đầu, mỉm cười, " Không, em có việc phải đi liền rồi. Em đến chúc mừng hai người thôi."

" À ra vậy. " Dĩ Nam à một tiếng rồi vẫy tay chào tạm biệt tôi. Đúng thôi, anh còn rất nhiều khách cần phải tiếp.

Đứng ở ngoài này nhìn vào, tôi lại thấy Dĩ Nam cực kỳ đẹp, đẹp đến mê người. Có phải tôi đã qua u mê rồi không nhỉ? Sao lúc nào cũng thấy anh ấy đẹp như một thiên thần vậy chứ?

Nghĩ rồi lại tự bật cười, tôi hít lấy một hơi thật sâu rồi sải bước ra ngoài nhà hàng. Lúc này trời đã sập tối, tôi chỉ viện cớ có công việc để không phải ở trong đó quá lâu mà thôi.

Bước ra đến ngoài này, xe tôi đậu bên kia đường, tôi sải bước đi trên vạch phân cách. Có phải do tôi quá bất cẩn hay không mà không để ý rằng đèn tín hiệu đang hiện lên màu xanh.

Còn tôi lại thản nhiên đi qua đường mà không nhìn lấy một ai. Tôi cứ bước đi như đang trốn chạy, trốn chạy khỏi cái nơi tràn ngập tiếng cười đó.

Đi được một quãng, tôi cảm nhận được luồng ánh sáng chiếu thẳng vào người tôi, nó chói đến mức tôi phải híp mắt lại. Sau đó thì liền thấy được cơ thể mình đã nằm xuống mặt đường lạnh băng.

Tiếng kèn inh ỏi phát ra, tiếng phanh gấp của những chiếc xe đang chạy trên đường. Tôi mơ màng nằm trên một vũng nước, à không, hình như đó chính là máu của tôi đang chảy ra.

Tôi nhú mày, bây giờ thì lại cảm nhận được một luồng khí ấm áp đang bao lấy cơ thể mình. Cơ thể tôi đang nâng lên, tôi nghe thoang thoảng giọng nói của Dĩ Nam.

Anh kề sát mặt tôi, vỗ nhẹ mặt tôi, " Lạc Kỳ, em tỉnh lại đi, nói với anh một câu đi."

Đúng là giọng anh rồi, tôi nhìn anh, cố gắng mở đôi mắt nhìn gương mặt đang hoảng loạn kia.

Anh đừng sợ mà, em chỉ bị đụng phải thôi, sẽ không sao mà. Anh đừng khóc, nước mắt Dĩ Nam rơi xuống gương mặt tôi.

Bàn tay yếu ớt của tôi vươn lên chạm vào gương mặt đó, tôi khó khăn mở miệng, " Dĩ Nam..."

" Anh nghe.." Dĩ Nam cau mày nhìn tôi.

Tôi mỉm cười, khoé môi tôi cong lên một đường mỏng manh, " Anh nói yêu em đi, Dĩ Nam..."

"..." Dĩ Nam hình như rất bất ngờ trước yêu cầu của tôi.

Đợi đến năm phút, tôi vẫn chưa thấy anh nói một lời nào. Lúc này hơi thở đã yếu dần, tôi biết tôi sẽ nhắm mắt ngủ một giấc thật sâu.

Phải, tôi đã nhắm mắt lại, cánh tay đang vươn lên chạm vào anh cũng buông xuôi, tôi ngất đi trong lòng anh.

Dĩ Nam, hoá ra khi em còn bên cạnh anh, em chưa thể nghe anh nói một câu " Anh yêu em, Lạc Kỳ."

Và đến khi em không còn trên thế giới này nữa, anh cũng chưa nói cho em nghe câu nói ấy.

Có lẽ...chúng ta thực sự không thể đi chung trên một con đường. Chúng ta vốn dĩ là hai đường thẳng song song không bao giờ cắt nhau.

- END -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-noi-yeu-em-di>